

толкова оплакванія отъ първата ти жена, азъ пакъ неможя да та повѣрвамъ. Думашь че мя обычяшь, и азъ та обычамъ, нъ желая щото за по-добрѣ, за поувѣрително нашето вѣнчяваніе да бжде прѣдъ сичкытѣ голѣмци отъ двора, и слѣдъ като са вѣнчимъ тогыва ще ти са открия да ма видишь. О! азъ сега съмъ най-благополученъ и честитъ човѣкъ на свѣта, отговори Князътъ; защото ты не ми поиска друго освѣнъ това, на кое съ всѣка радостъ ще ти бжда послушливъ.

На другый день свика Князътъ сичкытѣ си голѣмци дворскы, той имъ приказа случката, че какъ ще са вѣнчее прѣдъ тѣхъ за една жена много грозна, нъ много умна. Мнозина думаха, че князътъ можи да е станалъ замаянъ отъ многото скърбъ за оставяніето на първата си жена и за то не знае какво прави.

Събраніето стана, и сичко бѣше готово за вѣнчяніето на Князътъ съ непознатата жена, коя прѣдстояше. Вѣнчяніето стана царскы, и сичкы, кои бѣха тамъ съ нетърпение чякаха кога ще додѣ чясж, за да са свърши обрядътъ, и да са отвори лицето на Княгынята. Колко голѣмо бѣше смайваніе-то на сичкы като са отккры Добра, и намѣсто каквото са надѣяхж да видятъ едно лице грозно, а тѣ видяхж сжщата Добра, съ още по-много хубость! и чюдното бѣше това, щото мнозина са сжмнявахж и пытахж да ли ще е тая Добра, или нѣкои, коя на нея прилича; сжщо и Князътъ съ голѣмо очу-